

RY KRISTENSEN

RIFTER

KRABAT

BOG I: ELKINS SKOLE FORMAGI

RY KRISTENSEN

RIFTER

BOG I: ELKINS SKOLE FOR MAGI

PROLOG

I mange år herskede kongefamilien over riget Bao, opkaldt efter den første konge, Bao Bajamantus. Da den første rift blev åbnet i kong Tiberius Bajamantus' regeringstid, åbnede det op til ni nye verdner fulde af muligheder. Riftens tidsalder blev skabt. Fremgang og velfærd fulgte, især med fundet af de værdifulde energisten fra Niveau 9, som kun de stærkeste rifterer kan udnytte. Magistratet, et magtcenter for de fem magiske kræfter, ild, vand, jord, luft og rift, blev med tiden mere magtfuldt, drevet af ambitiøse og hensynsløse ledere. Konflikten mellem kongefamilien og magistratet voksede i mange år og kulminerede i et attentat, hvor størstedelen af kongefamilien blev dræbt, og magistratet efterfølgende satte sig på magten. Siden er riget blevet stort og mægtigt, men ikke uden omkostninger. For magistratet har øjne

og ører overalt, og enhver modstand straffes hårdt.
Det har dog ikke forhindret en modstandsbevægelse
i at tage form. De kæmper i det skjulte for at vælte
magistratet og få genindsat kongefamilien.

Nu hedder året 298 i Riftens tidsalder.

KAPITEL I

PÅ VEJ TIL ELKINS

Gyldne kornmarker og store arealer med nyplantede jerntræer i lange, lige rækker lå som perler på en snor langs skinnerne, mens toget susede afsted mod magiskolen Elkins. Det var rigets eneste magiskole, opkaldt efter sin grundlægger, Dalin Elkins, den mægtigste ildmagiker nogensinde. De hurtige, taktfaste dunk fra skinnerne forplantede sig dirrende i hele vognen sammen med den stærke, pulserende fremdrift fra energistenenes næsten utømmelige kræfter.

Elias sad og stirrede ud ad vinduet. Tommelfingeren masserede håndryggen på den ene hånd. Det var en dårlig vane, han havde fået, når han var nervøs eller bekymret. I dag var han begge dele. Han havde sit pæne tøj på, og det sorte hår, som han havde efter sin

far, var nyklippet. Men optagelsesprøven på Elkins var jo også en stor begivenhed. I hvert fald for alle de andre.

”Er vi der ikke snart?” Liva åndede på ruden og tegnede et ansigt, der rakte tunge. Hendes mørkebrune hår hang ned foran øjnene og næsen med det fine, tynde ar. Håret lignede noget, der ikke havde set en børste i flere uger.

I den lille togkupé sad de to søskende og deres mor, Sonja. Deres far, Jasper, som var rifter ligesom Elias, havde ikke fået tilladelse til at tage med.

”Altså,” svarede mor, meget tålmodigt, mens hun satte det lange, mørkebrune hår på plads bag øret.

”Der er gået ti minutter, siden du spurgte sidst, og der var der fire timer tilbage, så nu kan du jo selv prøve at regne på det.”

Liva sukkede højlydt og vendte sig over mod Elias. ”Hvorfor skal der også være sååååååå langt?” Hun drejede rundt på sædet, så hendes ben stak lige op i luften, og hendes hoved hang og dinglede under sædekanten. Håret nåede lige præcis det slidte metalgulv.

”Du ved da godt, at det specielle ved Elkins er, at det er et af de eneste steder, hvor tre verdner overlapper hinanden.” Elias så ned på Liva. ”Test! Hvilke tre verdner er det?”

”Ha, den er da nem. Baia.”

”Ja, Niveau 1.” Elias viste en finger.

”Og Nol.”

”Niveau 4, rigtigt.” Elias viste to fingre.

”Øh ... og ... hvad hedder den nu ...” Liva lukkede øjnene. ”Nåh ja, Sølvperle. Niveau 6.”

”Rigtigt. Flot klaret. Og præmien er ... en kildetur.” Elias kildede Liva på maven, så hun skreg af grin og var tæt på at falde ned af bænken.

”Så I to. Nu skal I sidde ordentligt,” prøvede Sonja, men kunne ikke holde et varmt smil tilbage.

Liva kom op igen og rykkede sig hen til blomsterkassen, der sad fast under vinduet. Hun rørte forsigtigt ved flere af de smukke blomster. Så flyttede hun hånden over til en af dem, der hang med hovedet. Hun satte en finger lidt ned i jorden og lukkede øjnene. Et øjeblik efter begyndte blomsten at rejse sig. Nye blade

groede hurtigt ud, og blomsten åbnede sig i flotte, røde farver. Liva åbnede øjnene og smilede, men så visnede blomsten, lige så hurtigt som den var kommet til live.

”Altså,” udbrød Liva. ”Åndsvage blomst.” Liva lagde armene over kors og satte sig surt op ad ryglænet.

”Rolig nu, skat,” svarede mor og rejste sig. Hun gik hen til blomsterkassen og satte en finger ned i jorden ligesom Liva. Få sekunder efter stod alle blomsterne i fuldt flor og struttede af liv og energi.

”Du må have tålmodighed med din jordmagi. Det kommer ikke bare af sig selv. Jeg måtte også øve mig tusindvis af timer, før jeg blev så dygtig, som jeg er nu.” Hun aede Liva på kinden, før hun satte sig ned igen.

”Tålmodighed er vist ikke et ord, hun kender,” sagde Elias drillende og smilede til sin lillesøster.

Liva rakte tunge ad Elias. ”Bare fordi du er blevet fjorten, så skal du ikke tro, du er bedre end mig!”

”Det ...” Elias forsøgte at holde smilet, men Livas ord ramte ham hårdere, end han havde ventet. Han sænkede blikket. ”Det gør jeg heller ikke,” fik han svaret stille og drejede hovedet mod vinduet igen.

Faktisk troede han ikke, at han var bedre end nogen som helst. Tommelfingeren begyndte at gnide hårdt på håndryggen igen.

Liva drejede hovedet mod vinduet. ”Uh, se, et flyveskib.” Hun strøg hen til vinduet og klemte næsen flad mod ruden. Udenfor, et godt stykke oppe i luften, fløj et stort fartøj forbi i høj hastighed. Over det skibslignende skrog hang den store luftpude. Bag på hver af de enorme jerntræsvinger sad der fire store, drejelige propeller, der hver især lyste svagt blå, mens de roterede på livet løs. Liva fokuserede på fronten af flyveskibet, hvor der stod nogle skikkelser og nød udsigten. En af de mindre skikkelser så ud til at vinke til hende, eller var det en nedgørende bevægelse? Liva rakte tunge tilbage.

”Hvorfor ku’ vi ikke flyve, mor?”

”Jamen, skat, det er alt for dyrt. Toget er da også meget hyggeligere.”

”En dag, så vil jeg styre sådan et ...” mumlede Liva og pressede siden af hovedet ind mod vinduet, så hun kunne få et sidste glimt af flyveskibet.

Der gik en tid, hvor alle sad i deres egne tanker. Liva havde lagt sig ned og lukket øjnene.

”Hvad tænker du på?” Mor kiggede over på Elias.

”Jeg ...” Elias overvejede kort, om han skulle lade være med at sige noget. ”På Condelina.”

Mor lagde hovedet på skrå. Så gik det op for hende. ”Åh, Condelina, som var den første til at åbne en rift?”

Elias nikkede.

”Hvorfor tænker du på hende?”

”Det må have været frygteligt at være hende.” Elias sad og stirrede ud i luften.

”Hvad mener du, skat?” Mor rykkede sig lidt frem på sædet.

”At kunne se lysene fra den anden verden, men ikke have en eneste, der troede på hende.” Elias så ned i gulvet. ”Jeg var vildt bange, de første gange jeg så lysene. Jeg troede, der var noget galt med min hjerne, selv om jeg jo godt vidste, hvad det var. Men hun ... hun vidste ingenting.”

”Det har jeg aldrig tænkt over,” svarede mor stille.

Elias løftede hovedet og så på sin mor. Hans øjne var blanke. ”Det er ufatteligt, at hun ikke blev sindssyg. Hun måtte gå igennem det hele alene. Så stærk er jeg slet ikke. Hvad hvis jeg ikke består prøven?” En tåre gled ned ad kinden, og han fjernede den hurtigt.

”Åh, skat.” Mor rykkede hen til Elias og lagde armen rundt om ham. ”Er det det, der bekymrer dig?”

Elias nikkede. ”Far har så nemt ved det, og farfar han er ... var ... en Niveau 9 rifter. Alle regner med, at jeg er lige så god, men det er jeg ikke. Jeg ...”

”Nej, altså, skat. Stop nu. Stop.” Hun løftede Elias’ hage. ”Se på mig, og lyt.” Elias snøftede og løftede hovedet.

”Du skal overhovedet ikke bekymre dig om forventninger. For det første, så er det helt din beslutning. Hvis du ikke vil til optagelsesprøven, så tager vi bare toget hjem igen. For det andet, hvis du tager prøven, og du ikke består, så er vi akkurat lige så stolte af dig, for det kræver mod at prøve. Elon og Frida har allerede sagt, at de har et job klar til dig når som helst,

hvis du har lyst. Så har du et år mere til at beslutte, om du vil prøve optagelsesprøven igen eller helt droppe det." Mor satte hovedet helt hen til Elias. "Men uanset hvad du vælger, så støtter vi dig helt og fuldstændigt. Du skal gøre det for din skyld, ikke for nogen anden. Er det forstået?"

"Ja ... Tak." Elias smilede og tørrede øjnene af med ærmet.

"Godt så." Mor gav Elias et stort kram.

"Jeg synes, du skal dumpe testen," kom det drilsk fra Liva, der nu var vågnet. Mor og Elias så forundret på hende. "Jo, for så kan du blive hjemme og være min tjener et helt år."

Liva så på mor. "Det er altså snyd, at far ikke kan få lov til at komme med. Kan vi ikke klage? Eller også kan far få et andet job?" Hun kiggede intenst på mor. "Kan *han* ikke bare få arbejde ovre hos Elon og Frida?" Hun kiggede over på Elias. "Han fik heller ikke lov til at deltage på farfars tre-års-mindedag i forgårs. Hvorfor skal han arbejde hele tiden?"

Mor tænkte sig, om før hun svarede. "Du ved jo, at

der altid er brug for ekstra rifferer på denne tid af året. Far har bare fået lidt ekstra vagter oveni.”

”Fordi der er forsvundet så mange rifferer,” tilføjede Liva hurtigt.

”Altså ...” forsøgte mor.

”Der er forsvundet en til i sidste uge,” kom det fra Elias.

”Hvordan ved du det?” svarede Liva og spærrede øjnene op.

”Ja.” Mor drejede hovedet over mod Elias. ”Hvordan ved du det?”

”Jeg ... øh ... hørte dig og far snakke om det i går.”

”Skulle du ikke ...” Mere fik mor ikke sagt, før Liva afbrød.

”Hvem var det? En, vi kender? Hvilket niveau var han?” Liva sad helt ude på kanten nu.

Mor løftede hånden. ”Siden det åbenbart alligevel er ude.” Hun skævede over mod Elias. ”Så lad mig forklare. Det var en kvinde, der forsvandt, men ikke en, vi kender. Hun er Niveau 8 og forsvandt fra sit hjem i Dales. Hendes vagter var blevet dræbt.”

”Dales?” Elias så på mor.

”Ja.”

”Er det ikke den syvende, der forsvinder i år?”

spurgte Liva.

Elias og mor nikkede begge.

”Det er altså vildt skræmmende.”

”Så tæt på hovedstaden er der ikke nogen, der er forsvundet før,” sagde Elias stille.

”Tror du, de tager far?” Liva så skiftevis på mor og Elias.

”Nej, bare rolig,” skyndte mor sig at sige. ”Det er kun Niveau 7, 8 og 9 rifterer, der er forsvundet.”

”Var det så dem, der tog farfar?”

”Nej, skat. Vi har jo forklaret, at Arn døde, fordi han fik åbnet to rifter på samme tid, hvilket skabte en ustabil rift, som han blev suget ind i.” Mor sænkede stemmen. ”Det er i hvert fald magistratets forklaring.” Hun himlede med øjnene og fnyste.

”Jeg forstår ikke, far finder sig i det.” Liva slog ud med armene.

”I hvad?” spurgte mor.

”Ja, i at skulle arbejde så meget. Vi ser ham jo næsten aldrig nu.” Liva så op på Elias med klare øjne.

”Savner du ham slet ikke?”

”Jo da,” svarede Elias og pustede luften ud af næsen.

”Men altså, det er jo et vigtigt job og ...”

”At være døråbner? Ja, utroooligt vigtigt job.”

”Stop så. Det er ikke sjovt.” Elias så surt på sin lillesøster.

”Se, det har du helt ret i. Der er ikke meget sjov i at køre i tog fra morgen til aften og ikke lave andet end at åbne rifter til verdner, som man ikke engang selv må udforske.” Liva sænkede stemmen og smilede. ”Jeg er bare lykkelig for, at jeg arvede mors jordmagi.”

”Ja, flot, og du kan få en blomst til at gro lidt hurtigere, hurra. Men hvad hjælper det riget?” Elias pegede mod vinduet. På marken, som de kørte forbi, stod der tredive meter høje jerntreer på række efter række. En stor dampmaskine var ved at fælde dem. Rundt om maskinen gik et par mænd. ”Hvor tror du egentligt, vi ville være, hvis ikke vi havde jerntre fra Niveau 1.” Elias stak fingrene helt hen til Livas ansigt og begyndte

at tælle. ”Regen fra Niveau 2. Letius og amblood fra Niveau 4 eller finguld og ezrasyre fra Niveau 8. Og øh, har jeg glemt noget, åh ja, hvad med de der totalt ubetydelige energisten fra Niveau 9? Dem bruger vi jo slet ikke til noget vigtigt, vel?” Elias sendte Liva et overdrevet smil.

”Dorske døråbner,” hviskede hun ud mellem tænderne og kiggede så ud ad vinduet.

Elias kiggede også ud ad vinduet. Han sukkede stille og tænkte på den samtale, han havde haft med Elon, deres nabo. Han havde spurgt ind til optagelsesprøven i dag.

”Nå, har du så fået øvet lidt ekstra med din far?” havde Elon spurgt.

Elias havde løjet og sagt, at det havde han, men at han stadig var lidt nervøs.

”Ah, det skal du ikke være nervøs for,” havde Elon svaret og så tilføjet de ord, som siden havde runget i hovedet på Elias som et mørkt ekko, han ikke kunne slippe af med. ”Det ligger i generne. Og med sådan et

par forældre, og sådan en farfar, så skal du nok blive den bedste rifter, som skolen nogensinde har haft.”

Sandheden var, at Elias' far næsten ikke havde været hjemme de sidste to uger på grund af arbejdet. Han havde forsøgt at træne selv, men jo tættere på optagelsesdagen kom, jo dårligere var han blevet. For hvordan skulle han kunne leve op til alle de forventninger, de havde til ham. *Den bedste rifter?* Elias lukkede øjnene og gned hårdt på håndfladen, der var blevet helt rød. Han pustede luften langsomt ud af næsen. Lige nu ville han bare ønske, den optagelsesprøve var overstået.

KAPITEL 2

OPTAGELSESPRØVEN

Elkins lå på en bakketop bag husene og skoven en lille kilometer væk fra stationen, så det var ikke noget problem at gå dertil. Et luftskib lettede fra bakketoppen. Da det var kommet fri af trætoppene, drejede propellerne fra vandret til lodret, og kort efter var det væk igen. Dem med penge nok behøvede ikke at gå, tænkte Elias.

Toget rullede roligt det sidste stykke ind på stationen og standsede med et lille ryk.

”Nå, vi må hellere se at få dem på. Her.” Mor fandt tre sorte jakker med et bredt sølvbånd ned langs ryggen frem.

”Skal vi? Den strammer.” Liva strakte sine arme, så jakken røg helt op i nakken på hende, hvilket fik Elias

til at smile. Han så ud ad vinduet, ud på perronen. De andre havde også deres uniformsjakker på.

”Det er magistratstyrets befaling. Vi kommer i alvorlige problemer, hvis vi ikke følger deres åndssvage regler.” Ordet *åndssvage* sagde mor helt stille. Både Elias og Liva så overrasket på deres mor. Så smilede og fniste de alle.

”Kom så. Vi må ikke komme for sent.” De skyndte sig ud af toget.

”Se Elias, kan du se dem?” Liva pegede op forbi de få huse og stalde på begge sider af den brede brostensbelagte vej, der førte ind i skovstykket og op ad bakken. Elias fulgte hendes finger, og over de øverste træer på bakken kunne han lige ane tre brede tårne. To af dem havde en flade, og det tredje havde et rødt spir.

”Ja, jeg ser dem,” svarede han og sank en klump. Knuden i maven begyndte at vokse, og han blev opmærksom på, hvor tørstig han var blevet.

”Mor, har vi mere vand?”

”Nervøs?” hviskede mor, mens hun rakte Elias vanddunken.

”Mmm,” mumlede Elias, mens han grådigt slugte store mundfulde.

”Bare husk på din træning med far, og gå det i kludder, så stop op, luk øjnene ...”

”... og træk vejret dybt tre gange,” indskød Elias og rakte vanddunken tilbage.

”Præcis,” svarede mor og smilede. ”Skat, skal du have noget?” Hun rakte dunken ud mod Liva, der bare rystede på hovedet og vinkede afvisende, mens hun studerede alt og alle omkring sig. Snart var hun foran dem, så bag dem, for så pludselig at dukke frem fra skoven som en trolde på spring.

”Wow ...” udbrød Liva, da de var kommet igennem skovstykket. ”Det er jo kæmpestort.” Munden stod vidt åben på hende, mens øjnene studerede det hele.

Elkins var en enorm bygning sammensat af utallige større og mindre bygninger, drivhuse, tårne og broer,

der bandt det hele sammen. Som en hel by, der var blevet presset lidt for hårdt sammen.

Elias så op mod de tre største tårne. De forsvandt næsten op i skyerne.

De gik hen til den store plads foran hovedindgangen, to enorme jerndøre for enden af en cirkelformet trappe. Her stod der allerede mange andre. Kort efter åbnede jerndørene sig, og en høj mand med et sølvfarvet skæg trådte ud. Det var et fyldigt og velplejet skæg, på nær på kinderne, som var glatbarberede. Han bar en lang, sort jakke med en sølvstribe ned ad begge ærmer og en firkantet, sort hat med en kort skygge hele vejen rundt. På hans højre side gik en dame med kort, sort hår, smalle øjne og læber. Hun havde også en lang, sort jakke på med samme sølvstriber ned ad ærmerne, dog betydeligt tyndere end manden med sølvskægget. Elias mærkede, at hårene rejste sig i nakken, da han fik øjenkontakt med hende. På mandens

venstre side gik en anden mand, som Elias genkendte. Det var Olaf Baden, Elkins rektor. Han havde et stort, filtret fuldskæg og buskede øjenbryn, der hang ned foran hans firkantede briller. Han bar en kort, sort jakke uden sølvstriber på ærmerne. Elias undrede sig. Hvorfor gik Olaf ikke forrest? Han var jo magiskolens rektor. Elias så på sin mor. Hendes øjne var smalle og lyste af foragt.

”Mor,” hviskede Elias. ”Hvem er ham i midten?”

Mor lænede sig over mod Elias. ”Det er Victor Sølv-måne. Lederen af magistratstyret.”

”Og hvem er hende, han går med?”

”Dia. Dia Sortsiv. Hun er chef for afdelingen for magi. Det er hendes skyld, at far ikke kan være her i dag.”

Elias så på Dia igen. Nu var han helt sikker på, at han ikke kunne lide hende.

”Mine kære borgere, damer og herrer, magikere og ikke-magikere. Hjertelig velkommen til Elkins.” Victors stemme var kraftfuld og smigrende. Han tog et skridt frem. Alle rettede deres blikke op mod ham. ”I

dag er dagen, som I alle har set frem til med spænding, endelig oprundet. I dag finder vi et nyt hold af de dygtigste magiudøvere, som riget har at byde på. En ny årgang unge mennesker, fulde af energi og gåpåmod, som alle vil få en vigtig rolle i videreudviklingen af vores storslåede rige.” Victor stoppede og ventede på, at bifaldet aftog. ”Jeg ser frem til at følge jer alle.” Victor løftede højre hånd og knyttede den. ”Magi! Fremgang! Velstand!” råbte han ud over menneskemængden.

”Magi. Fremgang. Velstand,” gengældte alle i kor. Nogle højere end andre. Elias lagde mærke til, at hans mors læber bevægede sig, men der kom ingen lyd.

Victor drejede om og forsvandt ind i bygningen sammen med Dia. Olaf trådte frem og løftede begge hænder, indtil der blev ro.

”Ærede familier. Tusind tak for, at I har valgt at komme her i dag. Vi har gjort alt klar, og jeg vil nu fortælle, hvor I skal gå hen. Vi har fem fanebærere.” Olaf pegede ned til venstre for trappen. Fem mænd

og kvinder løftede hver deres høje fane op i luften. De havde hver deres farve.

”Jer med jordmagi følger den brune fane. Vandmagi går med blå. Luftmagi skal følge den hvide fane. Ildmagi er den røde, og har I riftmagi, skal I gå med den sorte fane. Held og lykke til jer alle.”

Elias, Liva og mor gik over mod den sorte fane. Elias studerede de mange bygninger, mens de gik. Han gik sidelæns og måtte dreje hovedet helt bagud for at følge et af de høje tårne op til toppen.

”Hey,” var der en, der udbrød, da Elias stødte ind i ham.

”Undskyld,” fik Elias fremstammet. Han så på drengen, han var stødt sammen med. Han var et halvt hoved højere end Elias. Sort hår, der var helt klippet i bund i siderne, og som stod lodret op i toppen, så han så endnu højere ud.

Drengen så på Elias. Han løftede hånden og skulle til at sige noget. Men noget fik ham til at stoppe. Så drejede han hovedet hen mod de to voksne, der gik lidt foran ham. Elias fulgte hans blik. De måtte være

hans forældre. Manden havde i hvert fald samme ansigtstræk som drengen. Manden satte hænderne i siden og så bestemt på sin søn, der hurtigt flyttede blikket tilbage på Elias.

”Se dig dog for, din idiot,” sagde drengen højt og skubbede til Elias. Drengen rakte den ene hånd hen mod Elias. På tommelfingeren havde han en stor sølvring med en sort sten i. Langsomt løftede han fuckfingeren mod Elias, og da den var helt udstrakt, blev den omsluttet af flammer. Så vendte han sig og fulgte med sine forældre.

”Nå, du får da hurtigt nye venner her.” Liva var kommet hen til Elias. ”Hvem var han?”

”Ingen anelse,” svarede Elias og så efter drengen. ”Men jeg tror, jeg holder mig lidt på afstand.”

”Nok en god ide.”

De gik om på den ene side af Elkins. Der var en stor græsplæne med runde og firkantede arenaer i forskel-

lige størrelser og højder. Dem med luftmagi var på vej hen til en af de største, som lå på toppen af en ti meter høj trækonstruktion. Elias kiggede bagud og lagde mærke til en af de bagerste familier. Moren og faren var høje og tynde og gik op ad trapperne så elegant, at de så ud til at svæve majestætisk. Bag dem gik deres dreng. Han var langt fra tynd og høj som sine forældre. Elias fik helt ondt af ham. Hvordan mon han ville klare luftprøven, hvor man skulle mestre balance, bevægelse og dans for at udøve den.

”Elias, kom så,” kaldte mor.

”Ja, ja,” svarede Elias og løb hen til de andre.

For enden af græsplænen fortsatte plænen ned i en lavning formet som en halvcirkel, der stoppede ved kanten af skoven. I midten af halvcirklen, på de store, tilhuggede klippestykker, stod et bord med en flot, hvid dug på. Ved siden af stod en kvinde med krøllet hår, runde briller og et venligt smil.

”Kom nærmere, kom nærmere,” kaldte hun, mens hun overenergetisk vinkede dem hen. ”Sæt jer bare på bakken.”

Elias så rundt på de andre. Der var otte andre familier. Alle de andre børn havde begge deres forældre med. Selvfølgelig.

”Godt så. Jeg er professor Vibe Valdensbæk, men alle kalder mig bare professor V, så det kan I også bare gøre. Jeg står for undervisningen i riftmagi her på skolen, så når I forhåbentligt alle sammen har bestået, vil det være mig, der bliver jeres underviser.”

Elias sank en klump. Hvorfor skulle hun absolut se på ham, da hun nævnte ordet bestået? Typisk. Han havde ellers lige fået lidt styr på knuden i maven. Men nu blev der så lige slået endnu en knude.

”Jeres prøve her i dag er meget enkel.” Professor V pegede på bordet. ”Som I kan se, så er bordet tomt. Men på den anden side, på Baia-siden, står der et bord nøjagtigt magen til, på det præcis samme sted som her. På Baia-bordet står der et antal genstande. Jeres opgave er at komme i kontakt med Baia og fornemme, hvor mange ting der står på bordet, eller, endnu bedre, beskrive en eller flere af de ting, der står på bordet. Kan I en af de to ting, har I bestået. Nå, hvem er

først?” Professor V fandt et stykke papir frem og læste et navn op. ”Merle Bæklund.”

Pigen kom frem. Hun stillede sig klar og lavede nogle af de bevægelser, som Elias også kunne. Få minutter senere hviskede hun noget til Professor V, og så lød der et højt *bestået!* efterfulgt af et stort bifald. Pigen løb glad ud til sin familie, og det næste navn blev råbt op.

En efter en kom de frem, og en efter en bestod de. Nu var der kun to tilbage. Elias og så en pige med langt, lyst hår.

Jeg vil ikke være sidst, jeg vil ikke være sidst, tænkte Elias. Men det blev han. Den lyshårede pige blev råbt op. Elias så sig over skulderen, op til kanten af bakken. Der var kommet en del flere til. Skønt. Elias skulle lige til at se, hvordan den lyshårede pige klarede det, da han fik øje på Victor Sølvmåne og Dia Sortsiv. Hvorfor stod de der?

”Bestået!” råbte professor V højt.

Elias fik et chok. Den lyshårede pige løb storsmilende over til sin familie.

Pis. Så er det mig, tænkte Elias og mærkede, hvordan pulsen fik endnu et hak opad. Det føltes, som om hjertet sad midt i halsen.

”Den sidste i dag er Elias Jotuklan. Elias, vil du komme herop?”

Elias rejste sig op. Hans mor fik lige givet ham et klem på armen. Der blev stille blandt alle tilskuerne. Elias knyttede hænderne og gik med sænket hoved og rystende ben op til professor V, der smilede til ham.

”Nå, Elias, er du lidt nervøs?” Hun smilede venligt og så på ham med varme øjne.

Elias svarede ikke, han så bare op på professor V med tomme øjne. Hun løftede øjenbrynene.

”Du skal ikke være bekymret. Det er en nem test, som jeg er helt sikker på, du sagtens kan klare.”

Elias havde mest af alt lyst til at skringe til professor V, at det vidste hun da ikke en skid om. Hjertet hamrede afsted. Alles øjne hvilede på ham, og det var, som om han kunne høre alle deres tanker, som sagde det samme: Du dumper, du er ikke god nok, du bliver

aldrig så god som din far og da slet ikke så god som din farfar.

”Du må gerne gå i gang, Elias.” Professor V tog et skridt tilbage.

Elias så over på sin søster og mor. De smilede tilbage. Det hjalp en smule. Elias prøvede at koncentrere sig, men hans hænder rystede voldsomt. Han gned dem et par gange og trak vejret dybt. Han startede med at lave et par af bevægelserne. Lyset fra Baia blev tydeligere. Elias fortsatte med at koncentrere sig, mens han så ned på bordet. Omridset af bordet i Baia begyndte at tone frem, men han kunne ikke se noget på bordet endnu. Han flyttede blikket over på Liva og mor igen. Men så fangede hans blik noget lige over dem. Det var drengen med ildmagi, som han var stødt ind i. Han stod med hånden strakt frem, tommelfingeren vendte nedad, og nu stod der en lille stikflamme ud af den. Dia stod ved siden af. Hun var skyld i, at Elias’ far ikke kunne være her på denne vigtige dag. For mange negative tanker strømmede igennem Elias, og han mistede koncentrationen.

Hænderne rystede endnu værre end før. Halsen var knastør og snøret helt tæt sammen. Tommelfingeren gned og gned på håndryggen. Han lukkede øjnene og forsøgte at bremse det angstanfald, der var på vej.

Han bukkede sig ned og trak vejret hurtigt. Han kunne høre folk begynde at hviske sammen omkring ham.

Professor V kom hen til Elias og lagde en hånd på hans skulder. ”Er der noget galt?”

Elias havde tårer i øjnene. Han skulle lige til at opgive og sige, at han ikke kunne, da han så ud på sin mor og lillesøster igen. Han huskede, hvad mor havde sagt. Luk øjnene og træk vejret dybt tre gange. Mens han gjorde det, huskede han også noget, hans far havde sagt til ham engang, hvor han var begyndt at græde i frustration over øvelserne. Brug de andres manglende tro og nedladende ord som brænde på dit bål. Lad alle dem, der ikke tror på dig, være motivationen for at fortsætte og bevise for dig selv, at de alle tog fejl.

Fornyet energi skyllede igennem Elias. Han fandt en positiv tanke fra en af de gode træningsøvelser med far og fokuserede på den. Elias lukkede øjnene og begyndte med bevægelserne igen. Viljen fyldte ham, og han omfavnede den berusende følelse. Da han åbnede øjnene, stod bordet i Baia krystalklart foran ham. De fem ting på bordet stod lige så tydelige. Han rakte ud og lod forbindelsen til Baia forsvinde.

Et sus gik igennem tilskuerne, da Elias var færdig. Han hørte det svagt, før han opfattede, at han havde noget i hånden. Han så ned. Den lysestage, der havde stået tættest på ham på bordet i Gaia, stod han nu med i hånden.

”Vær... værsgod,” mumlede Elias forbløffet og rakte lysestagen hen mod professor V, der måbende tog imod den.

”Ta... tak ...” Hendes briller gled længere ned på næsen, men det så ikke ud til, at hun opdagede det. Hun studerede lysestagen og så på Elias. Så kiggede hun op og rømmede sig.

”Han er ... Jeg mener ... Be... bestået!”

Liva og mor begyndte med det samme at klappe.
Flere og flere stemte i, indtil Elias fik dagens højeste
bifald.

Ry Kristensen har skrevet en lang række bøger til børn og unge. Han elsker drager, magiske kræfter, en god stinkeprut og drabelige kampe.